

3.

Je parný letní den. Jeden z mnoha tady u nás na Krávovně, vždyť to všichni vidíme a hlavně pocítujeme na sobě, že jo?

Horko a od něj krůček k únavě. Když přijde únava v pravou chvíli, je to fajn. Člověk či človíček padne do trávy, do saloonu nebo v horším případě do stanu a udělá mrtvého brouka. Oči se zavírají, ruce i nohy jsou těžší a těžší, hlava se zatočí a jste v jiném světě Fantazie. Dá se tam potkat leckdo, to už taky víte. Když ale únava přijde v nepravou chvíli, vy třeba vaříte knedlíky, nebo běháte po lese a nemůžete sebou prostě jen tak někam praštit, pak to dopadne buď tak, že jsou k obědu místo knedlíků kriketáky, nebo máte najednou v noze zapíchnutej šíp ze smrkovýho klacku, vid' Lampo? No i Plošť'a by mohla vyprávět...

Ale dost vtípků. Několik z vás mi říkalo, že už Kvíčalu a Cvrčalu na Krávovně potkalo, třebaš Píď'a a další. A když tak pěkně sedíme, od brány na nás kouká Měsíc, povím vám svou poslední příhodu z tohoto soudku.

Stalo se to dnes, když jsem se vrátil se Salámem a kytovcem od Vajncetlu. Sedla na mě, jen tak, z ničeho nic. Kdo? No přece únava, a protože bylo kam si lehnout a při lehání jsem si nezapíchl do nohy ani šíp ani třeba hřebík, tak jsem se hravě a rychle dostal do země Fantazie. A viděl jsem bezmračnou oblohu, Měsíc, Velký vůz a Severku a vás všechny sedící zrovna jako teď v kruhu u ohně. Jdu do saloonu rozsvítit lampu, země vyhřátá Oskarem ještě sálá a od Melounku koncertuje žabí soubor, nějak jim to ale letos nejde... No a jak tak jdu k tomu saloonu, zahlídnu něco, nebo někoho u brány, jen takové stíny to jsou. Nebudu vás dlouho napínat, Kvíčala a Cvrčala jsou tu s náma! Vraceli se akorát od úlů, bříska plná medu a kulatá jako soudečky, a tak se není ani čemu divit, že si sami zaveleli naše známé, každodenní „KLUCI K ZÁVOŘE...“ Trvalo to chvilku a pokračovali v cestě do tábora, jako by se nechumelilo. Ještě aby! V červenci!

„Hej, koukejte, Kvíčala a Cvrčala,“ chce se mi zakřičet na vás u ohně, ale než to stačím říct, přepadne mě velice akutní „KLUCI K ZÁVOŘE...“ a musím taky. Ještě jsem zahlédl bambulky na jejich čepičkách, jak se ztrácí někde u prvního stanu, ale taky se mi zdálo, jako by mi blejšklo něco do očí. Jen tak mimochodem si vzpomínám, že podobně mi blejškly před pár dny do očí světlušky, které jsme hledali potmě v lese...

„Ahoj, ahoj, co je, co se tu válíš?“, to se akorát vracíte od řeky a nitka snu je rázem přetržena a honem, honem jdu sepsat tyto řádky. Hmm, takže zase Kvíčala a Cvrčala, kluci k závoře a světlušky. No jo – světlušky. Víím, že leží na tácu vedle kuchyně, tak se jdu podívat. Jsou na svém místě. Jedna, tři, pět ... celkem čtrnáct světlušek. No jo, ale bylo jich 38! Pamatuju si to, je to totiž moje šťastné číslo. Takže jich chybí 24, stejně jako má den hodin, nebo náš tábor dětí... A proč mi v tom snu ti dva vlastně zmizeli u prvního stanu? Hergot, nenapadá vás to co mě?

Loupák
červenec 1992; Krávozna